

Baka L. Patrik
OTDK KALANDTÚRA... KÉT FELVONÁSBAN

Nehezemre esik három hétként tekinteni az elmúlt időszakra, még akkor is, ha a naptárat lapozva tényleg nem sikerül több napot összeszámolnom huszonegynél, sőt, még egészen annyit sem. Évközben, az egyetem folyosóit róva, előadásról szemináriumra járva egészen másként érződik ugyanekkora időszáv, viszont először, majd egy hétre rá másodsor szerepelni az Országos Tudományos Diákköri Konferencián, már egészen másként hat. A Dunakanyar virágba öltözése is ezt erősíti. Amikor március harmincadikán lestem ki a vonat ablakán, még barnás-szürkések voltak a magaslatok, április tizedikén, a második felvonásról visszafelé tartva viszont már színes volt minden. Mint a hangulatom.

Először, a Társadalomtudományi szekciónak otthont adó Károli Gáspár Református Egyetem Bölcsészettudományi Kara felé tartva, egész Szlovákiából egyedül, még igen nagyokat kellett nyelnem, hogy elbíriak a kihívással, de sikerült. A négyszázharminc részt vevő dolgozat – szerzőből jóval több akadt – közül az enyém is elnyerte a zsűri elismerését: az első politikatudományi tagozatban *Szlovákiai magyarok az EP és a sajtó tükrében* című munkám, melyet Vajda Barnabás tanár úr védnöksége alatt készítettem el, a dobogós harmadik helyen végzett. A szekció legemlékezetesebb eseménye mégsem ez volt, s nem is a vaníliaöntettel beborított meggyes rétes – ami pedig kellőképp mennyei volt ahhoz, hogy pályázhasson erre a címre –, de a Balla Péter rektor úr által kikért kárpát-medencei taps, amit az egyetemem nevének felolvasása után kaptam, a díjátadón, az Uránia Nemzeti Filmszínház aranycsarnokában.

Alig értem haza április elsején, már készülődhettem is a következő felvonásra, hiszen *Poszthumán metamorfózisok* című munkám, melyet H. Nagy Péter tanár úr védnökölt, éppúgy kijutott az OTDK-ra, csak annak Humántudományi szekciójába, melyet a Pázmány Péter Katolikus Egyetem Bölcsészettudományi Kara szervezett meg. Ide már könnyebb volt az út. Egyrészt mindig egyszerűbb másodsor nekiveselkedni valami olyasminek, amit egyszer már sikeresen letudott az ember, másrészt a társaság megléte is bőven besegít. Eperjes, Beszterce, Nyitra és Pozsony egyaránt képviseltette volt, versenyzőkkel, megfigyelőkkel – a státusz most mellékes, de –, mind együtt utaztunk. S a Dunakanyar is zöld volt már. Az eredmény pedig? Nos, annak ellenére, hogy a negyedik XX. századi magyar irodalom tagozatban, melyben az enyémen kívül egyetlen, populáris vagy peremirodalommal foglalkozó dolgozat sem szerepelt – kellőképp csodabogár is voltam emiatt –, az előadásom úgy tűnik, mégis sikerrel tört be az élmezőnybe: munkámmal, különdíjasként én is a több, mint ötszáz dolgozattól kikerülő eredményesek táborába kerültem. S már színes is volt a Dunakanyar... minden.

És mivel is ünnepelhetné meg az ember az OTDK-s felvonásokat, ha nem egy olyannal, ahonnét az egész folyamat elindul: a harmadik TDK-val három héten belül, csak most épp egyetemi keretek között. A mezőny pedig itt is rendkívül erős volt, nem mondhatnám, hogy ne azt éreztem volna, hogy újra Budapesten vívom, amit vívni kell. De a steampunk szubzsánerről készített munkám, mely ugyancsak H. Nagy Péter védnöki szárnyai alatt készült el, s a *Teljes gőzzel* címet kapta, hű maradt nevéhez: első helyezést szerzett. A körforgás pedig folytatódik, a gépezet pöfög tovább, s én lapátolom a szent... novemberben Nyitra – Felvidéki TDK –, de ne, ne siessünk ennyire, előbb még államvizsgák. Mindig van mit csinálni. Mindig van miért küzdeni. De jól van így. A komáromi és pesti tapasztalatok legalábbis ezt bizonyítják. Köszönöm. Mosolygok... ☺

Selye János Egyetem, Tanárképző Kar,
Magyar nyelv- és irodalom – Történelem szak